Dosarul nr. 5r-67/26
(4-26081325-32-5r-26062026)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

22 octombrie 2026 mun. Hîncești

Judecătoria Hîncești, sediul Central
Instanța compusă din:
Președinte, judecător Maria Ganganu
Grefier Cristina Chira
Cu participarea:
Contestatarului Taboră Ion
Agentului constatator al
Inspectoratului de Poliție Hîncești, Prepeliță Ion

a examinat în ședință de judecată publică, contestația depusă de Taboră Ion împotriva Deciziei asupra cauzei contravenționale, Seria nr. DAC01 107965 din 07.04.2026 emise de agentul constatator Prepeliță Ion, prin care Taboră Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (1) Cod contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 18 unități convenționale, echivalentul sumei de 900 lei,

A C O N S T A T A T:

La 26 iunie 2026, în Secția evidență și documentare procesuală a judecătoriei Hîncești, sediul Central a fost înregistrată contestația depusă de Taboră Ion împotriva Deciziei asupra cauzei contravenționale, Seria nr. DAC01 107965 din 07.04.2026 emise de agentul constatator Prepeliță Ion, prin care Taboră Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (1) Cod contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 18 unități convenționale.

În susținerea contestației s-a invocat că, la data de 7 aprilie 2026, agentul constatator nominalizat i-a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenţie în temeiul art. 238 alin. (2) Cod contravenţional. La întocmirea procesului-verbal a refuzat să-l contrasemneze, solicitând să i se expedieze în modul corespunzător copia de pe el cu decizia de sancţionare contravenţională la domiciliu. La întocmirea procesului- verbal erau doar ei doi.

Indică că, în această zi, la ora 10,25 a venit la bancă cu întrebări de serviciu. La parcarea pentru conducătorii auto cu dizabilităţi locomotorii era parcat un automobil fără semnul special, lângă care s-a parcat el deja. La oprirea transportului obştesc era echipajul de poliţie căre a observat momentul parcării. Indică că, prin semnul mâini a arătat că parcheze pentru cinci minute. Din bancă, după depunerea documentelor, a ieşit peste 5-7 minute la acel moment sa apropiat reprezentantul echipajului de poliţie solicitând actele la control. După controlul actelor, reprezentantul echipajului a început să-i întocmească procesul verbal. La observaţia sa că locul de parcare special este ocupat de alt automobil fără semne speciale, dânsul i-a răspuns grosolan , că nu este chestiunea lui şi nu ia făcut nici o observaţie conducătorului auto care ieșea de la parcare.După întocmirea procesului verbal, a rugat ca acesta să fie expediat la adresa poştală.

Mai indică că, la data de 5 iunie 2026 a fost citat la biroul executorului judecătoresc Pavel Butnaru, unde i s-a comunicat despre existenţa unei proceduri de executare în privinţa sa în baza punerii în executare a procesului-verbal cu privire la contravenţie din 7.04.2026. Concomitent, a luat cunoştinţă și cu conţinutul procesului-verbal în cauză. Pornind de la aceste circumstanţe, consideră oportun de a înainta prezenta contestaţie, invocând următoarele. Dispoziţia art. 443 Cod contravenţional conţine elementele obligatorii ale unui proces-verbal cu privire la contravenţie, iar încălcarea unuia din acestea, conduce la nulitatea lui. In special, alin. (1) din articolul menţionat stipulează, că ne consemnarea în procesul-verbal cu privire la contravenţie a martorului-asistent, în cazul refuzului contravenientului de a semna, dacă procesul-verbal a fost întocmit în prezenţa unui martor-asistent, atrage nulitatea absolută a procesului- verbal. Din conţinutul actului procesual rezultă, că la punctul 14 „Martor asistent" lipseşte semnătura acestuia, deşi, agentul constatator în condiţiile refuzului contrasemnăm, urma să fie asistat şi să aplice semnătura martorului asistent. În acelaşi context, la punctul 9 „Interpret/traducător" se atestă o semnătură identificată, deşi, în situaţia reală, nu era necesitatea prezenţei unui astfel de participant la procesul contravenţional.

Invocă, alin. (2) al art. 445 Cod contravenţional specifică, că celelalte încălcări ale art. 443 sau al altor norme imperative din prezentul Cod, pot să ducă la nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie doar în cazul în care acestea afectează în mod esenţial fondul cauzei. In acest aspect, invocă prevederile alin. (8) art. 447/1, care în mod imperativ stipulează, că în termen de cel mult 3 zile de la data emiterii deciziei, copia de pe aceasta se remite părţilor, care nu au fost prezente la examinarea faptei contravenţionale şi la cerere, celor prezente, faptul expedierii consemnându-se în dosar. Consideră, că încălcarea acestor prevederi afectează în mod esenţial fondul cauzei. Recepţionând în modul corespunzător copia de pe decizia de sancţionare contravenţională, își putea exercita dreptul de a achita amenda în decurs de 3 zile lucrătoare, cât i se acordă dreptul la contestarea deciziei în termenii stabili de lege. Acţiunile agentului constatator privind punerea procesului-verbal spre executare îi afectează drepturile sale, astfel, ca consecinţă a încălcărilor stabilite în cadrul procesului contravenţional, i se impune ilegal suportarea cheltuielilor de executare, fapt, ce conduce în mod direct la afectarea fondului cauze şi constituie o circumstanţă de nulitate a procesului contravenţional. Dat fiind, că conform încheierii privind intentarea procedurii de executare termenul decurge de la data de 4 iunie a.c., din aceste considerente termenul pentru depunerea prezentei contestații este respectat prin prisma prevederilor alin. (3) art. 448 Cod contravenţional.

Își întemeiază contestația pe dispozițiile art. 384 alin.(2), art. 443, art. 445, 447/1, art. 448 alin. (3) Cod contravențional.

Solicită repunerea în termen a contestației, admiterea contestației, anularea deciziei emisă de agentul constatator, Prepeliță Ion la data de 07 aprilie 2026 cu privire la sancționarea sa în conformitate cu prevederile art. 238 alin.(2) Cod contravențional, la amendă în mărime de 18 u.c.(900) lei ca emis ilegal.

În ședință de judecată Taboră Ion a declarat că, este conducător auto cu dezabilități, are semn auto cu dizabilităţi, și trebuia ca să se parcheze la BC" Moldinconbank" locul era ocupat, a coborât și i-a spus agentului constatator, Unde este un semn special pentru parcarea oamenilor cu dizabilități, la moment pe locul dat era parcat un alt automobil care nu avea semnul dat. El a parcat alături, a coborât și i-a spus agentului, să se uite cine a parcat alături, că este parcat fără a deține semnul, i-a comunicat agentului că intră în bancă pentru 5 minute, depune documentele de la serviciu și a plecat. L-a revoltat faptul, etica, nu s-a apropiat, își căuta de chestiunile sale, de serviciu mai departe, când a ieșit din bancă, a stat 7 minute, a fixat timpul, dumnealui s-a

apropiat și i-a spus că a încălcat regula. Susține că i-a arăt, bine automobilul de alături, nu are nici un semn, nu are nimic, în timpul ăsta a venit vecinul conducător auto, și-a luat mașina și a plecat, fără ca dumnealui să-i facă vreo observație. I-a spus că ei au dreptul, au careva facilități, unde este voie să se oprească, în așa mod, ca să nu blocheze circulația, să nu blocheze nici intrările, scări, să nu facă situații de avarie. Nu cunoaște dacă dumnealor cunosc, astea sunt facilitățile care li se oferă lor. Din aceste motive, nu este de acord cu procesul-verbal subsidiar.susține că când a ieșit din bancă acel automobil nu avea fixat niciun un semn i s-a comunicat că are fixat semnul în față. Susține că agentul constatator nu s-a apropiat de el, se afla în automobil el i-a comunicat subalternului că pleacă în bancă, susține că nu s-a apropiat nimeni de el pentru ai face observație. Solicită admiterea contestației.

Agentul constatator, **Prepeliță Ion**, în ședințele de judecată fiind prezent, a declarat că, era în serviciu la data de 07.04.206, s-a apropiat de toți care erau necorespunzător parcați, având sarcina dea fluidiza traficul. Declară că, domnul era în mașină, banda de alăturea, indicată pentru persoanele cu dizabilităţi, era liberă, el i-a comunicat contestatarului că crează ambuteiaje, se claxona, considerent din care i-a cerut ca să plaseze automobilul pe banda pentru persoanele cu dizabilităţi. Contestatarul i-a răspuns că durează 5 minute. A reproșat că 5 minute este mult pentru tot traficul creat, iar așa cum conducătorul auto se afla în automobil, era bine să se conformeze. Contestatarul nu a răspuns nimic, a închis ușa și a plecat în bancă, fără să reacționeze la tot ce i s-a cerut. A văzut că șchiopăta de piciorul, posibil piciorul drept din câte își amintește. Susține că locul de alături era liber iar poza foto este ca probatoriu, susține că s-a apropiat de contestatar, la mașină, dumnealui a intrat în bancă, când a ieșit s-a urcat în automobil, s-a apropiat de dumnealui repetat, și i-a cerut să-i prezinte actele inclusiv cele ce ar atesta calitatea acestuia de dizabilitate, Contestatarul i-a răspuns direct că o să se întâlnească în instanța de judecată. Susține că nu era subaltern, ei sunt doi în echipaj, colegul lui este Lupu Iancu. Solicită respingerea contestației ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței.

Examinând materialele cauzei, audiind participanții la proces, instanța de judecată concluzionează de a respinge contestația depusă de către Taboră Ion, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 448 alin. (1) Cod contravențional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sunt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sunt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la ședința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art. 447[1] alin. (8) Cod contravențional.

La caz, instanța constată că, la 07 aprilie 2026, în privința lui Taboră Ion a fost emis actul de sancționare contravențională, iar contestația împotriva acestuia a fost depusă la data de 19 iunie 2026.

Analizând conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție, instanța reține că, deși contestatarul a participat la procedura de întocmire a acestuia, împrejurare confirmată inclusiv prin semnătura aplicată pe conținutul deciziei contestate, acesta nu a aplicat semnătura în rubrica destinată confirmării recepționării copiei deciziei respective.

Or, semnătura aplicată pentru confirmarea luării la cunoștință de conținutul unui act de procedură nu poate fi asimilată, în mod automat, confirmării înmânării efective a unei copii a

acestuia, în condițiile în care însuși formularul procesului-verbal prevede consemnarea distinctă a recepționării exemplarului destinat persoanei sancționate.

Mai mult, studiind materialele procesului contravențional, instanța constată că agentul constatator nu a anexat niciun înscris care să confirme remiterea ulterioară a deciziei de sancționare către contestatar. La materialele cauzei nu se regăsește un aviz de recepție, o confirmare poștală sau un alt mijloc de probă din care să rezulte data certă la care Taboră Ion ar fi recepționat actul contestat.

În acest context, instanța apreciază că simpla participare a contestatarului la procedura de întocmire a actului contravențional nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a stabili că acestuia i-a fost înmânat exemplarul actului și că i-a fost asigurată posibilitatea efectivă de a-și exercita dreptul de contestare în cunoștință de cauză.

Obligația documentării comunicării actului de procedură revine autorității emitente, iar eventualele consecințe ale neîndeplinirii acestei obligații nu pot fi imputate persoanei sancționate. În lipsa unei dovezi certe a comunicării, instanța nu poate prezuma, în defavoarea contestatarului, că acesta ar fi recepționat actul la momentul întocmirii lui sau la o altă dată anterioară celei la care susține că a luat efectiv cunoștință de conținutul acestuia.

În speță, Taboră Ion a invocat faptul că abia la data de 05 iunie 2026, în cadrul procedurii de executare silită, a luat cunoștință de existența și conținutul actului de sancționare. Această împrejurare nu este infirmată prin vreun înscris anexat la materialele procesului contravențional, care să demonstreze o comunicare anterioară.

Prin urmare, raportând data de 05 iunie 2026, la care contestatarul susține că a cunoscut efectiv conținutul actului, la data de 19 iunie 2026, când a înregistrat contestația, instanța constată că dreptul de contestare a fost exercitat în intervalul de 15 zile prevăzut de legiuitor.

Instanța subliniază că aplicarea dispozițiilor privind termenul de contestare nu poate fi realizată exclusiv formal, prin raportare la data emiterii actului sancționator, fără verificarea circumstanțelor concrete privind comunicarea acestuia și posibilitatea reală a persoanei de a-și exercita dreptul la apărare.

În asemenea circumstanțe, în lipsa unui suport probatoriu care să confirme comunicarea actului contestat la o dată anterioară celei invocate de Taboră Ion, instanța consideră că nu există temeiuri pentru constatarea tardivității contestației înregistrate la 19 iunie 2026, aceasta urmând a fi apreciată ca fiind formulată în interiorul termenului legal de contestare.

Potrivit dispozițiilor art. 374 alin. (3) Cod contravențional, procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală în cazurile expres prevăzute de prezentul cod, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Conform prevederilor art. 458 alin. (l) Cod contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; c) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

Conform art. 381 Cod contravenţional, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţei de judecată competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime. Orice persoană are dreptul la examinarea şi la soluţionarea cauzei sale în

mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă independentă, imparţială, legal constituită, care să acţioneze în conformitate cu prezentul cod.

Potrivit prevederilor art. 440 alin. (1) din Codul contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

La caz, potrivit Deciziei asupra cauzei contravenționale seria nr. D01107965 din 07 aprilie 2026, întocmit de agentul constatator Prepelița Ion, a stabilit că la data de 07 aprilie 2026, ora 10:20, în mun.Hîncești, str.Chișinăului, conducătorul automobilului Wolksfagen cu î/nFEE 955 a parcat automobilul în loc interzis în stația de așteptare a călătorilor. Astfel, Tabora Ion, a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 238 alin.(2) Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea cu amendă în mărime de 18 unități convenționale.

Astfel, instanţa de judecată reţine, constatările efectuate de către agentul constatator în decizia asupra cauzei contravenţionale se prezumă a fi autentice, reflectând evenimentele ce au avut loc în realitate, bucurându-se de forţă probantă până la proba contrară, or decizia asupra cauzei contravenţionale este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul şi se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului, iar Taboră Ion nu a prezentat instanţei probe pertinente şi concludente, în corespundere cu principiul contradictorialităţii, în combaterea celor constatate de către agentul constatator.

Mai mult, Taboră Ion susține că a staționat automobilul pentru o perioadă de aproximativ 5 minute, invocând drept justificare faptul că pe locul destinat persoanelor cu dizabilități era parcat un alt automobil. Totuși, această explicație este infirmată de planșa fotografică anexată la materialele cauzei, din care rezultă că, la momentul documentării, pe locul respectiv nu era parcat niciun alt automobil. Prin urmare, susținerile lui Taboră Ion nu își găsesc confirmarea în probele administrate, iar planșa fotografică atestă că automobilul acestuia a fost parcat neregulamentar. De asemenea, invocarea unei durate reduse a staționării, de aproximativ 5 minute, nu constituie, prin ea însăși, o justificare a încălcării regulilor de de circulație rutieră prin parcarea neregulamentară.

Potrivit prevederilor art. 10 Cod contravențional, constituie contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât. Infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională.

Conform prevederilor art. 14 alin. (l), (2) Cod contravențional, contravenția se săvârșește cu intenție sau din imprudență. Contravenția se consideră săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conștient survenirea acestor urmări.

În ședința de judecată au fost examinată atât decizia emisă asupra cauzei contravenționale, cât și planșele fotografice ce atestă încălcarea marcajului rutier de către mijlocul de transport FEE nr: 355, de model WV, în raport cu care contestatarul nu a negat conducerea.

Instanța reține că, potrivit art. 238 alin. (2) Cod contravențional, staționarea sau parcarea în locuri interzise constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 18 la 30 de unități convenționale.

Raportând prevederile legale menționate la circumstanțele cauzei, instanța constată că existența faptei contravenționale rezultă atât din constatările nemijlocite ale agentului constatator, cât și din materialul fotografic administrat la dosar, coroborate cu explicațiile oferite de contestatar în cadrul ședinței de judecată.

Or, Taboră Ion nu a negat faptul parcării automobilului în locul indicat de agentul constatator, invocând, drept justificare a conduitei sale, că locul de parcare destinat persoanelor cu dizabilități era ocupat de un alt mijloc de transport, iar staționarea automobilului său ar fi durat aproximativ 5–7 minute, perioadă în care s-a deplasat în incinta unei instituții bancare.

Instanța apreciază critic aceste argumente, în măsura în care împrejurările invocate nu sunt de natură să justifice nerespectarea regulilor circulației rutiere. Eventuala ocupare neregulamentară a unui alt loc de parcare de către un terț nu conferă contestatarului dreptul de a parca automobilul într-un loc în care staționarea este interzisă.

Mai mult, din planșa fotografică anexată la materialele cauzei rezultă poziționarea automobilului contestatarului în raport cu marcajul rutier existent, iar la momentul documentării fotografice nu se identifică prezența unui alt mijloc de transport pe locul destinat persoanelor cu dizabilități. Deși această împrejurare nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea ocupării anterioare a locului respectiv, susținerile contestatarului nu sunt în măsură să înlăture constatările obiective privind poziționarea propriului automobil.

În aceeași ordine de idei, instanța reține că statutul de persoană cu dizabilități și facilitățile acordate de legislație în legătură cu parcarea mijloacelor de transport nu instituie un drept general de nerespectare a regulilor de oprire și staționare. Aceste facilități urmează a fi exercitate în limitele și condițiile stabilite de legislația rutieră, fără a crea obstacole celorlalți participanți la trafic.

De asemenea, împrejurarea că parcarea automobilului a avut loc pentru o perioadă relativ redusă nu înlătură caracterul contravențional al faptei, în condițiile în care contestatarul însuși a recunoscut că a părăsit automobilul pentru a se deplasa la bancă, lăsând mijlocul de transport în locul respectiv.

Cu referire la pretinsele încălcări procedurale invocate de contestatar, instanța constată că obiectul controlului judecătoresc îl constituie decizia asupra cauzei contravenționale, seria DAC01 107965 din 07 aprilie 2026, iar nu un proces-verbal cu privire la contravenție a cărui nulitate ar putea fi constatată exclusiv în condițiile art. 445 Cod contravențional.

În acest sens, argumentele privind lipsa semnăturii martorului asistent, formulate prin raportare la cerințele de întocmire a procesului-verbal, nu demonstrează, prin ele însele, nelegalitatea deciziei contestate. Contestatarul nu a justificat în ce măsură pretinsa neregularitate a afectat constatarea faptei, stabilirea vinovăției sau posibilitatea exercitării efective a dreptului său la apărare, or acesta a participat efectiv la documentarea situației, a semnat decizia de sancționare, ci doar a refuzat să recepționeze o copie a acestei decizii.

Totodată, instanța reține că omisiunea agentului constatator de a documenta în modul corespunzător remiterea copiei actului de sancționare a fost valorificată la examinarea chestiunii respectării termenului de contestare. Anume din acest considerent, instanța nu a reținut tardivitatea contestației și a procedat la examinarea fondului acesteia.

Prin urmare, neregularitatea referitoare la comunicarea actului, deși prezintă relevanță pentru exercitarea drepturilor procesuale ale persoanei sancționate, nu constituie, în circumstanțele concrete ale cauzei, un temei suficient pentru anularea deciziei, în lipsa constatării unei afectări esențiale a legalității și temeiniciei soluției adoptate.

Instanța apreciază că, prin examinarea nemijlocită a probelor în ședință publică, cu participarea contestatarului și a agentului constatator, a fost asigurată posibilitatea efectivă a părților de a-și expune pozițiile, de a combate argumentele părții adverse și de a prezenta explicațiile considerate relevante pentru soluționarea cauzei.

În ceea ce privește sancțiunea contravențională aplicată, instanța constată că amenda în mărime de 18 unități convenționale reprezintă minimul prevăzut de art. 238 alin. (2) Cod contravențional. În circumstanțele constatate, nu au fost identificate temeiuri legale care să justifice înlăturarea răspunderii contravenționale sau anularea sancțiunii aplicate.

Cu referire la legalitatea modalității de documentare a contravenției, instanța reține că, potrivit art. 446 lit. c) și d) Cod contravențional, agentul constatator nu încheie proces-verbal cu privire la contravenție dacă fapta a fost examinată în baza constatărilor sale personale sau în cazul contravenției flagrante.

La caz, instanța constată că fapta contravențională imputată lui Taboră Ion a fost depistată nemijlocit de agentul constatator Prepeliță Ion, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, fiind documentată inclusiv prin planșa fotografică anexată la materialele cauzei. Astfel, constatarea a derulat în condițiile unei contravenții flagrante, în sensul art. 440[1] Cod contravențional, iar emiterea deciziei asupra cauzei contravenționale la data de 07 aprilie 2026, fără întocmirea unui proces-verbal distinct, corespunde modalității procedurale prevăzute expres de art. 446 lit. c) și d) Cod contravențional.

Prin urmare, instanța apreciază că agentul constatator a acționat în limitele competențelor sale legale, iar lipsa unui proces-verbal distinct nu constituie, în circumstanțele cauzei, un viciu procedural de natură să atragă anularea deciziei de sancționare.

În asemenea circumstanțe de fapt și de drept contestația depusă de Taboră Ion împotriva Deciziei asupra cauzei contravenționale intentat de Inspectoratul de Poliție Hîncești, în temeiul art. 238 alin. (2) Cod contravențional urmează a fi respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Reieșind din cele expuse mai sus și conducându-se de prevederile art. art. 448, 460, 462 Cod Contravențional al R. Moldova, instanţa de judecată

H o t ă r ă ș t e:

Se admite cererea contestatarului Taboră Ion cu privire la repunerea acestuia în interiorul termenului de realizare a căii de atac.

Se respinge contestația depusă de către Taboră Ion împotriva Deciziei asupra cauzei contravenționale Seria nr. DAC01107965 din 07.04.2026, întocmit de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Hîncești, Prepeliță Ion în baza art. 238 alin. (2) Cod contravențional și a deciziei de sancționare, ca fiind neîntemeiată.

Decizia asupra cauzei contravenționale Seria nr. DAC01 107965 din 07.04.2026, de aplicare a sancțiunii cu amendă în mărime de 18 u.c., echivalentul sumei de 900 (nouă sute) lei, prin care Taboră Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute în art. 238 alin. (2) Cod contravențional, se menține integral fără modificări.

Originalul deciziei asupra cauzei contravenționale, după definitivarea hotărârii, se restituie Inspectoratului de Poliție Hîncești pentru asigurarea executării, anexându-se astfel la cauza contravențională copia autentificată a acestuia.

Hotărârea este cu drept de recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central.

Judecătorul Judecătoriei Hîncești
sediul Central **Maria Ganganu**